

UZASADNIENIE

M. N. został oskarżony o to, że:

w okresie od 05 lutego 2015 roku do 02 marca 2015 roku w P., woj. (...), przy ul. (...), na terenie marketu (...), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonał kradzieży w celu przywłaszczenia towaru ogólnej wartości w wysokości 738,13 zł na szkodę (...) SA, a mianowicie:

- w dniu 05 lutego 2015r. w P. przy ul. (...) na terenie marketu (...) dokonał kradzieży w celu przywłaszczenia 5 sztuk past S. i jednego opakowania kawy N. o łącznej wartości 72,60 zł na szkodę (...) SA,
- w dniu 08 lutego 2015r. w P. przy ul. (...) na terenie marketu (...) dokonał kradzieży w celu przywłaszczenia 5 sztuk zeli pod prysznic (...) i jednego opakowania czekolady M. o łącznej wartości 42,45 zł na szkodę (...) SA,
- w dniu 09 lutego 2015r. w P. przy ul. (...) na terenie marketu (...) dokonał kradzieży w celu przywłaszczenia 1 sztuki kurtki S., opasek uciskowych, skarpet marki (...) o łącznej wartości 294,72 zł na szkodę (...) SA,
- w dniu 24 lutego 2015r. w P. przy ul. (...) na terenie marketu (...) dokonał kradzieży w celu przywłaszczenia artykułów chemicznych o łącznej wartości 119,94 zł na szkodę (...) SA,
- w dniu 02 marca 2015r. w P. przy ul. (...) na terenie marketu (...) dokonał kradzieży w celu przywłaszczenia artykułów chemicznych o łącznej wartości 142,48 zł na szkodę (...) SA,

tj. o przestępstwo określone w art. 278 § 1 k.k w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 19 października 2016 roku w sprawie VII K 159/15 uznał oskarżonego M. N. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk i art.33 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

- na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 2 kk, art. 73 § 2 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat, oddając w tym czasie oskarżonego pod dozór kuratora sądowego;
- na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł od oskarżonego na rzecz (...) SA kwotę 738,13 (siedemset trzydzieści osiem złotych trzynaście groszy) tytułem obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody;
- zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. K. kwotę 885,60 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej oskarżonemu z urzędu;
- zwolnił oskarżonego od opłaty, wydatkami obciążył Skarb Państwa.

Postanowieniem z dnia 18 listopada 2016 roku Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim sprostował oczywistą omyłkę pisarską w zakresie opisu zarzutu ujętego w komparycji wyroku w wersji 4 od dołu w ten sposób, że zamiast „- w dniu 09 lutego 2015r. w P. przy ul. (...) na terenie marketu (...) dokonał kradzieży w celu przywłaszczenia 1 sztuki kurtki S., opasek uciskowych, skarpet marki (...) o łącznej wartości 294,72 zł na szkodę (...) SA” wpisać prawidłowo:

- „- w dniu 09 lutego 2015r. w P. przy ul. (...) na terenie marketu (...) dokonał kradzieży w celu przywłaszczenia 6 sztuk past S. i jednego opakowania czekolady M. o łącznej wartości 65,94 zł na szkodę (...) SA,
- w dniu 21 lutego 2015r. w P. przy ul. (...) na terenie marketu (...) dokonał kradzieży w celu przywłaszczenia 1 sztuki kurtki S., opasek uciskowych, skarpet marki (...) o łącznej wartości 294,72 zł na szkodę (...) SA”.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości obrońca oskarżonego.

Apelacja obrońcy oskarżonego wywiedziona została z podstawy prawnej art. 438 pkt 1, 2 i 3 kpk i zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, który miał wpływ na treść orzeczenia w zakresie, w jakim Sąd przyjął:

- że w niniejszej sprawie wszystkie 5 czynów objętych aktem oskarżenia uzasadniają przyjęcie kwalifikacji z art. 12 kk a więc działanie oskarżonego w ramach czynu ciągłego w sytuacji, gdy ustalenia faktyczne sprawy wskazują na fakt istnienia zamiaru odnawialnego, a więc takiego samego zamiaru w odniesieniu do każdego z podjętych przez oskarżonego zachowań, ale nie istniejącym z góry, a pojawiającym się sukcesywnie przy podejmowaniu każdego kolejnego zachowania, a to nie jest dyspozycją art. 12 kk,

- jako okoliczność przemawiającą na niekorzyść oskarżonego, nagminność tego typu przestępstw zarówno na terenie działalności tutejszego Sądu jak i całego kraju, gdy oskarżony jest osobą niekaraną;

2. obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia - art. 4 kpk i art. 410 kpk poprzez uwzględnienie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego przy jednoczesnym niewystarczającym uwzględnieniu okoliczności przemawiających na jego korzyść pomimo, że oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wartość skradzionych rzeczy nie jest znaczna, nie została nadto w ogóle uwzględniona jego motywacja do popełnienia przestępstwa i ciężka sytuacja finansowa która nim kierowała;

3. obrazę przepisów prawa materialnego - na wypadek nieuwzględnienia powyższych zarzutów – art. 278 § 3 kk poprzez jego niezastosowanie i nie przyjęcie „wypadku mniejszej wagi” w sytuacji, gdy wartość skradzionego mienia wynosiła 738, 13 zł a więc niewiele więcej niż kwota, która uzasadnia kwalifikację danego czynu zabronionego jako przestępstwa a nie wykroczenia.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu art. 12 kk, przyjęcie odnośnie wszystkich czynów kwalifikacji z art. 119 kw i wymierzenie oskarżonemu łagodnej kary, ewentualnie poprzez przyjęcie kwalifikacji z art. 278 § 3 kk i wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd pierwszej instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Miał bowiem pełne podstawy do uznania, że oskarżony dopuścił się wszystkich 6 czynów jednostkowych objętych aktem oskarżenia. Sam podsądny zresztą potwierdził, iż pojawiał się w sklepie (...) przy ul. (...) w P. ze z góry powziętym zamiarem dokonywania tam kradzieży z powodu braku pieniędzy.

Należy zgodzić się zatem ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, iż działania sprawcze podjęte w okresie niespełna miesięcznym stanowiły jeden czyn ciągły.

Analiza ujawnionych okoliczności dotyczących sposobu postępowania oskarżonego wskazuje, że ten każdorazowo przychodząc w okresie od 05 lutego 2015 roku do 02 marca 2015 roku do sklepu (...) przy ul. (...) w P. nie robił żadnych zakupów tylko sukcesywnie dokonywał kradzieży różnych towarów. Pojawiając się po raz kolejny w dniu 10 marca 2015 roku, aby powtórzyć swoje zachowanie, został zatrzymany przez pracowników marketu. To wielokrotne pojawianie się oskarżonego w Biedronce na przestrzeni krótkich odstępów czasu i dokonywanie zaboru różnych rzeczy w celu ich przywłaszczenia oznacza, że działał ze z góry powziętym zamiarem uzyskania korzyści majątkowej, co też w pełni przemawia za kwalifikacją z art. 12 kk.

Jakkolwiek każde rozpoznawalne oddzielnie zachowanie stanowiło wykroczenie z uwagi na to, że w dacie czynu wartość przedmiotu poszczególnych zachowań nie przekraczała, przewidzianego w art. 119 § 1 kw znamienia wartości owego przedmiotu, kwalifikującego czyn jako wykroczenie, czyli 437,50 złotych, to realizacja ich w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu, w tym samym celu sprawia, że zachowanie sprawcy stanowi jednolitą całość, traktowaną jako czyn zabroniony będący przestępstwem ciągłym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2016 r., II KK 370/15, Legalis nr 1392829).

Sąd pierwszej instancji, wbrew temu co podnosi obrońca, był uprawniony do skorygowania w trybie art. 105 kpk wyroku w jego części wstępnej, dotyczącej zarzucanych oskarżonemu czynów. Zważyć należy, iż Sąd pierwszoinstancyjny uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu ciągłego z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, na który to składało się sześć jednostkowych zachowań. Skoro zatem Sąd przypisał oskarżonemu w ślad za aktem oskarżenia czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i jedynie omyłkowo nie znalazło to faktycznego odzwierciedlenia w komparycji wyroku, naturalną drogą usunięcia takowej wady orzeczenia, stanowiącej oczywistą omyłkę pisarską, było sprostowanie jej w trybie art. 105 kpk.

Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska apelacji, iż w sytuacji niskiej wartości przedmiotu zaboru, czyn oskarżonego winien być uznany za wypadek mniejszej wagi. Bezsprornie wartość skradzionego przez oskarżonego mienia jest niska, niemniej jednak wartość przedmiotu zaboru, jak przyjmuje się w orzecznictwie, nie jest ani jedyną, ani też naczelną przesłanką zastosowania konstrukcji wypadku mniejszej wagi, należy mieć na uwadze również szczególne okoliczności towarzyszące zachowaniu się sprawcy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2010 r., II KK 279/10, Legalis nr 355034).

Tymczasem działania oskarżonego były zaplanowane i konsekwentnie realizowane. Kradzieży dokonywał w sposób zuchwały, nic sobie nie robiąc z tego, iż sklep był monitorowany kamerami i dozorowany przez pracownika ochrony. W takim układzie brak jest podstaw do zakwalifikowania czynu z art. 278 § 3 kk.

Orzeczona wobec oskarżonego kara 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest adekwatną represją w stosunku do wagi popełnionego przez niego przestępstwa. Zapewni ona realizację celów zapobiegawczych i wychowawczych kary zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i generalnej.

Sąd Okręgowy dokona z urzędu zmiany wyroku w zakresie umiejscowienia art. 4 § 1 kk. Dyspozycja art. 4 § 1 kk powinna być powoływana w podstawie prawnej skazania, a nie w podstawie wymiaru kary. Wynika to z faktu, że wskazany artykuł daje wyraz temu, jaką ustawę (w jakim brzmieniu) zastosował Sąd orzekając o odpowiedzialności karnej sprawcy, a przecież najpierw należy stwierdzić winę oskarżonego i dokonać subsumpcji jego zachowania do odpowiedniej normy prawa karnego materialnego, a dopiero po dokonaniu tej czynności wymierzać mu karę.

Koszty nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej oskarżonemu M. N. z urzędu w postępowaniu odwoławczym zostały naliczone w oparciu o § 17 ust. 2 pkt 4, § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata w urzędzie (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714).

Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zważywszy na jego trudną sytuację materialną.